

el petit miquel

La proposta didàctica d'El Guernica

David Fontseca:

“Malgrat saber que allò que està passant és veritat, intento no ensorrar-me perquè sé que si no ho explico, difícilment s'explicarà”

El valor pedagògic de l'art a l'escola

Tot pensant...

Sumari

3 Toc-toc! L'Editorial Ens acomiadem del 2017 tot desvetllant noves emocions	4-5 Nyam-nyam! Dinar a elpetitmiquel L'hora de dinar, més que un simple àpat
6-7 Ep! El tema central "El Guernica, el quadre-crit", una proposta didàctica	8-9 Bla-bla-bla! L'entrevista David Fontseca: "Malgrat saber que allò que està passant és veritat, intento no ensorrar-me perquè sé que si no ho explico difícilment s'explicarà"
10-11 Clep-clep! La veu dels professionals El valor pedagògic de l'art a l'escola	12-13 Mmm! Educació infantil. De 3 a 4 anys Tot pensant...
14-15 Mmm! Educació infantil i primària. De 3 a 12 anys Els sentits, les textures i els materials	16-17 Oh! Educació primària. D'11 a 12 anys Primer premi TIC per al projecte "Vicloc. 100 anys d'història"
18-19 Xst! Llibres, jocs, aplicacions i pel·lícules Un llibre, una pel·lícula i dues aplicacions sumen quatre propostes	

2

Edició: Publicacions del Col·legi Sant Miquel dels Sants

Direcció: Carme Codina Contijoch i Núria Fajula Castany

Producció: Núria Torras Planas

Equip de redacció: Irene Benito Alier, Carme Codina Contijoch, Núria Fajula Castany

Col·laboradors: Núria Fajula, Cristina Gallifa, Anna Marsó, Montse Serrat, Elisenda Soler, Gemma Vaqué, Mariona Vila i Helena Vilardell.

Adreça: Carrer Jaume I, 11 - 08500 Vic

Web: elpetitmiquel.cat

Disseny i maquetació: JAUMIRA/VILARÓ

Fotografia: Ivan Raga

Impressió: Impremta MATER

Data de tancament: 03.12.17

Portada: Eduard Prera Reniu

Els articles signats són responsabilitat dels seus autors.

Ens acomiadem del 2017 tot desvetllant noves emocions

Estem a punt de finalitzar el 2017 i tenim per endavant tota la il·lusió d'un nou any i les ganes de continuar treballant amb els nens i per als nens, de compartir amb ells i amb vosaltres, pares, alguns dels eixos que marquen la línia de la nostra escola i amb els quals creiem i confiem.

En aquest número d'el petit miquel volem mostrar-vos alguns dels projectes que, des de tots els cicles, es duen a terme amb la voluntat de desvetllar les intel·ligències, d'ensenyar a conduir els sentiments, de descobrir la importància dels valors que conformaran els nens com a individus preparats per adaptar-se a qualsevol model social del futur.

El curs anterior vam participar en el projecte col·laboratiu Iugoslav wars i la seva materialització a Catalunya i al nostre centre a cultura de la pau". Aquest projecte es focalitzava amb les lliçons que cal extreure dels conflictes que ha viscut Europa amb l'objectiu essencial d'intervenir sobre la formació del futurs ciutadans per tal de prevenir futurs conflictes.

Precisament, en aquest número d'el petit miquel hi ha alguns articles o projectes que tracten específicament de com l'art ajuda a transmetre les emocions i el coneixement, i també ajuden els països a construir la pau, com es palesa en alguns dels projectes que us presentem, com el Guernica de Picasso, o bé la veu de David Fontseca, director del documental To Kyma. Rescat al mar Egeu i pare de la nostra escola.

L'art com a forma de transmetre les emocions i el coneixement de la mà d'artistes com Pablo Picasso o Antoni Tàpies, la importància de conèixer el patrimoni social i cultural de Vic en projectes com el Vicloc, són alguns dels altres articles que també hi trobareu. A més, en aquest número podreu descobrir algunes recomanacions de pel·lícules i aplicacions per a nens de diferents edats.

També estem atents a les novetats que constantment s'incorporen a l'educació, com la personalització de l'aprenentatge, en què el nen se situa al centre del procés educatiu i se li dona veu per poder escollir, proposar i actuar sobre el seu propi aprenentatge. És una metodologia que s'està imposant darrerament i que està molt relacionada amb la filosofia d'el petit miquel "cada nen és únic", que distingeix la nostra escola.

Esperem que gaudiu d'aquestes pàgines com hem gaudit nosaltres fent-la.

L'hora de dinar, més que un simple àpat

elpetitmiquel

Arriba el migdia i els nens que es queden a dinar a elpetitmiquel tenen l'oportunitat de compartir una estona que va més enllà de ser un simple àpat. Des d'elpetitmiquel es considera el menjador com un espai d'aprenentatge on s'han de seguir les línies pedagògiques de l'escola. El projecte del menjador és viu i genera constantment noves línies d'intervenció adaptades a les necessitats actuals. Aquest curs 2017-2018, el centre ha començat a donar forma a una nova manera de ser i fer del servei de menjador d'elpetitmiquel.

El curs 2014-2015 elpetitmiquel va iniciar un procés d'innovació pedagògica i didàctica que aquest curs ha començat a arribar al menjador de l'escola. A elpetitmiquel cada nen és únic, i és per aquest motiu que tots els canvis que s'hi porten a terme van adreçats a la personalització de l'aprenentatge.

La innovació pedagògica i didàctica afecta tots els àmbits de l'escola, perquè tots els espais i totes les hores són educatives. I el menjador és un d'aquests espais. El menjador és un espai més d'aprenentatge on s'han de seguir les línies pedagògiques de l'escola. El projecte del menjador és viu i genera constantment noves línies d'intervenció adaptades a les necessitats actuals. I en aquesta direcció des d'elpetitmiquel s'han generat canvis perquè el nen tingui la sensació de dinar en un espai més familiar i sigui el protagonista dels seus aprenentatges.





El mes d'octubre s'ha celebrat la Setmana de les Textures, mentre que el mes de novembre s'ha potenciat la multiculturalitat a través de la cuina.

El curs 2016-2017 elpetitmiquel va començar a treballar per oferir propostes centrades en dos pilars fonamentals. Per una banda, l'alimentació i, per altra banda, l'espai, els equipaments i el funcionament. I, entre les novetats que ja s'han començat a fer visibles aquest primer trimestre del curs 2017-2018 hi ha propostes d'espai i d'equipament com són la reforma de la cuina del Seminari de Vic i l'entrada del color al menjador a través del vestuari dels monitors. Pel que fa a les novetats centrades en l'alimentació destaca una oferta gastronòmica variada i de qualitat, el disseny de dietes equilibrades i elaborades per una dietista-nutricionista i l'alimentació experimental de manera puntual. El mes d'octubre els nens que s'han quedat a dinar han pogut degustar la Setmana de les Textures, mentre que els que ho han fet el mes de novembre han començat a descobrir la multiculturalitat a través de la cuina.

Aquestes són algunes de les novetats que els nens que s'han quedat a dinar a elpetitmiquel aquest primer trimestre han pogut començar a tastar, si bé des d'elpetitmiquel es continua treballant per oferir

més propostes centrades en l'alimentació, així com en l'espai, els equipaments i el funcionament, sense oblidar que el menjador és un espai comunitari que convida a cuinar amb valors.

“El Guernica, el quadre-crit”, una proposta didàctica

Helena Vilardell

Mestra d'educació primària

Us presentem “El Guernica, el quadre-crit”, una proposta didàctica pensada dins del marc del projecte d'escola “Artistes, mestres de coneixement”. Es tracta d'un projecte d'escola que el petit miquel té des de fa anys i en el qual es treballen diferents artistes entesos com a model de creació i de coneixement. La proposta didàctica “El Guernica, el quadre-crit” es va realitzar el curs 2016-2017, dins el projecte europeu Iugoslav wars i la seva materialització a Catalunya i al nostre centre “Del fenomen de la guerra a la cultura de la pau”.

el petit miquel té, des de fa anys, un projecte d'escola en el qual es treballen diferents artistes entesos com a model de creació i de coneixement. A tercer de primària, la figura de Picasso va estretament lligada amb la dimensió artística. El curs 2016-2017 es va treballar des de diferents àmbits i ara us ho volem explicar.

La proposta comença quan els infants van observar durant dos minuts, i per primera vegada, Guernica, el quadre pintat el 1937 per Pablo Ruiz Picasso a París. En aquesta activitat els infants completaven les frases Jo veig, Jo penso i Jo em pregunto d'una

manera sorprenent i diferent de com ho pensem els adults. Hi veien figures estranyes, pensaven que era una escena de patiment i es preguntaven per què un pintor tan important va crear aquest quadre.

Aquesta mateixa activitat la van completar dues generacions més: els pares i els avis. Això ens va permetre fer un estudi del pensament de les diferents generacions i provocar alhora un diàleg entre els diferents membres de la família.



En segon lloc, es va explicar amb suport digital el context de l'època, la Guerra Civil Espanyola i el bombardeig de Guernica, el fet històric que va portar Picasso a expressar el seu rebuig pintant el mural que adopta el mateix nom de la ciutat basca.



En la tercera fase de la proposta es va fer un estudi exhaustiu del quadre Guernica coneixent a fons les diferents figures i les diferents interpretacions que n'han fet els experts en art.

En la següent fase, la més artística, els nens i nenes es van aparellar amb companys d'altres grups-classe, en la majoria dels casos poc coneguts com a companys de treball, amb l'objectiu de crear un relat per la pau tenint com a protagonista una de les nou figures del quadre objecte d'estudi. Després de posar-se d'acord, van expressar plàsticament i utilitzant diferents tècniques la idea del relat creat anteriorment.



Un altre dels punts interessants del projecte va ser la visualització d'un fragment del documental To Kyma. Rescat al mar Egeu codirigit per David Fontseca. Els alumnes van poder vincular així l'exili dels nostres avantpassats amb l'èxode perillós dels milers de refugiats que marxen actualment del seu país. David Fontseca, pare de dues alumnes de l'escola, va ajudar-nos per entendre què està passant en l'actualitat a molts països i va respondre les diferents preguntes que els alumnes li van adreçar.



Iugoslav wars i la seva materialització "Del fenomen de la guerra a la cultura de la pau"

La Unió Europea, a través del seu programa Europe for Citizens, va concedir a diverses universitats europees el projecte col·laboratiu Yugoslav wars: another face of European Civilisation? Lessons, learnt and enduring Challenges. Aquest projecte es focalitza amb les lliçons que cal extreure dels conflictes que ha viscut Europa -en especial el de la guerra de l'antiga Iugoslàvia- però també interessa especialment la guerra civil espanyola i la transició política cap a una societat democràtica i el paper rellevant que ha tingut la societat civil i les arts en general. L'objectiu essencial és intervenir sobre la formació dels futurs ciutadans per tal de prevenir futurs conflictes. Les ciutats europees Kragujevac, Barcelona i Roma van ser les escollides per a la realització d'activitats institucionals, universitàries i escolars. El Col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic va ser l'encarregada de dissenyar activitats adreçades a l'alumnat per treballar la cultura de la pau. "El Guernica, el quadre-crit" va ser una de les propostes didàctiques que es van realitzar a l'etipitmiqel el curs 2016-2017, dins d'aquest projecte europeu Iugoslav wars i la seva materialització a Catalunya i al nostre centre "Del fenomen de la guerra a la cultura de la pau".

David Fontseca: “Malgrat saber que allò que està passant és veritat, intento no ensorrar-me perquè sé que si no ho explico difícilment s'explicarà”

elpetitmiquel

En David Fontseca és el pare de la Txell, de 10 anys, i la Gina, de 7 anys, però també és càmera, reporter i director de documentals. Tal com diu, es dedica a explicar històries a través del vídeo. I, entre les històries més crues que ha narrat, hi ha To Kyma. Rescat al mar Egeu. El documental, produït per La Kaseta Ideas Factory en coproducció amb Televisió de Catalunya, mostra la realitat dels milers de persones desplaçades de Síria, Iraq i Afganistan a través de donar a conèixer la tasca d'un grup de socorristes voluntaris catalans instal·lats a l'illa grega de Lesbos. El documental, que ja s'ha emès per televisions de diferents punts del món, ha guanyat, aquest octubre, el Pigrecozen Filmfest en la categoria de millor llargmetratge. En David Fontseca, pare de la nostra escola, va explicar el documental als nens d'elpetitmiquel i ara la revista elpetitmiquel ha conversat una estona amb aquest rodenc de naixement i vigatà d'adopció per aprofundir una mica més en el dia a dia de la seva professió.

Com i quan neix la idea de fer To Kyma. Rescat al mar Egeu?

Feia molt de temps que volia explicar la crisi dels refugiats, però no sabia com fer-ho. Necessitava una “finestra”. I aleshores, a finals del 2015, vaig veure un Tweet de la periodista Carme Chaparro que informava que un grup de socorristes catalans ho deixaven tot per anar-se'n a salvar vides dels refugiats sirians. Vaig començar a fer el seguiment, vaig deixar passar unes dues setmanes i vaig veure

el primer vídeo que van penjar. I, a partir d'aquí, vaig veure que ja tenia la “finestra” que buscava. L'ONG, Proactiva Open Arms, era d'aquí i això obria moltes possibilitats de poder tenir una televisió interessada.

Aquest tipus de projectes obliguen a estar fora de casa durant un temps. Com es concilien amb la vida familiar?

No podria fer el que faig sense el suport de la meua parella, l'Ester. La meua feina m'obliga a viatjar i a estar fora de casa durant un període de temps. Per exemple, en el cas de To Kyma vam fer dos viatges separats en el temps. La primera estada va ser d'un mes aproximadament, tot i que vam agafar bitllet d'anada sense tornada perquè no sabíem com aniria. Vam tornar de Lesbos i, uns mesos després, vam fer un segon viatge. De tota manera, a l'actualitat, no acostumo a fer viatges més llargs de dos mesos seguits.

Ets professional freelance?

Sí, sempre he estat freelance. Fa molt de temps, quan vaig poder optar per les oposicions a TV3 no ho vaig voler fer. Crec que en aquesta professió ser freelance permet explicar allò que vull i com ho vull. Permet tenir més llibertat i explicar les coses des d'un altre punt de vista. I això vol dir que quan surt un projecte que suposa estar uns mesos fora ho has de fer.

Quan vas tenir clar que et volies dedicar professionalment a explicar històries?

Des de molt petit anava per casa amb una ràdio gravant les meves germanes i fent-los entrevistes. Els pares tenien càmeres i enregistrava coses perquè m'agradava. De petit vaig entrar a Ràdio Roda i vaig veure que allò que més m'atreia era

explicar històries. Ara bé, vaig descobrir que volia ser càmera en una Festa Major. Va venir un noi a enregistrar la Festa Major i vaig veure clar que allò que m'agradaria ser era càmera.

Recordes la primera feina professional?

La primera feina com a càmera tot sol va ser anar a cobrir una feina per TV3 en un parc d'aventura a Alps. Hi vaig anar amb una periodista. Tenia uns 21 anys.

Quin és el gran problema del reportatge documental a l'actualitat?

Els que ens dediquem al reportatge documental, fem pel·lícules reals, i som el germà pobre del cinema. El gran problema són els pressupostos. La indústria audiovisual catalana està molt tocada, però la indústria audiovisual de documentals –que, per cert, tenim una associació que s'està plantejant moltes coses- no pot continuar com fins ara. Estem pendent de poder explicar una bona història si tenim un recolzament institucional, o sigui si tenim ajudes perquè si no en tenim no podem fer-ho i aquesta no és la manera que ens agrada treballar.

Què diries que t'aporten, des d'un punt de vista personal, els reportatges documentals de denúncia?

Des d'un punt de vista personal t'aporten molt. Per exemple et permeten poder donar visibilitat a persones que tenen problemes reals molt bèsties. Em fa

la sensació que estic fent alguna cosa per canviar el món on vivim. Pots conèixer i conviure amb persones que tenen formes de vida molt diferents. Per sones que tot i no tenir res t'ho donen tot. Tot això, que és molt tòpic, quan ho vius és molt gratificant.



David Fontseca amb la seva filla Gina rodant.
Fotografia cedida per David Fontseca.

I ja per acabar, què passa emocionalment quan tornes a casa d'un viatge com per exemple el de l'illa de Lesbos?

Emocionalment costa molt. En el meu cas tinc un escut que és la càmera. Malgrat saber que allò que està passant és veritat intento no ensorrar-me perquè sé que si no ho explico no s'explicarà. Ara bé, quan arribes aquí i quan tornes al teu món natural que tots coneixem et plantejes moltes coses. I, d'entre elles, d'entrada quan tornes d'un viatge d'aquest tipus, penses que molts dels temes informatius que es tracten són una pèrdua de temps. I, hi ha moments que et fan pensar, quan per exemple les meves filles em demanen alguna cosa que per elles és molt important i potser tu ho relativitzes molt més i no ho és tant. En aquest cas intento explicar-los perquè no és prou important. Si bé, elles són aquí i no poden viure altres realitats. És important ajudar-les a entendre perquè hi ha coses que ens poden semblar importants que no ho són tant. De tota manera crec que elles tenen un avantatge i és que els muntatges dels documentals i reportatges els fem a Vic. Sovint vénen a la sala de postproducció i veuen nens i històries que podrien ser elles. Demanen molt i els hi pots explicar. Això és molt bonic per a mi.

David Fontseca, nascut a Roda de Ter l'any 1974 és càmera, director i realitzador. A banda de dirigir *To Kyma. Rescat al Mar Egeu* (2016) ha dirigit i/o realitzat documentals com:

- *Les 7 Caixes*
(TV3/TVE, s'estrenarà els propers mesos)
- *On acaben els camins*
(TV3/TVE, 2015)
- *Del carro al twitter*
(TV3, 2014)
- *El vi i el clima*
(TVE, 2012)
- *La niña de los cabellos blancos*
(TVE, 2011)
- *Mientras los niños jugaban*
(Antena 3, 2010)
- *Inshalla Europa*
(Tele 5, 2006)

Clep-clep! La veu dels professionals



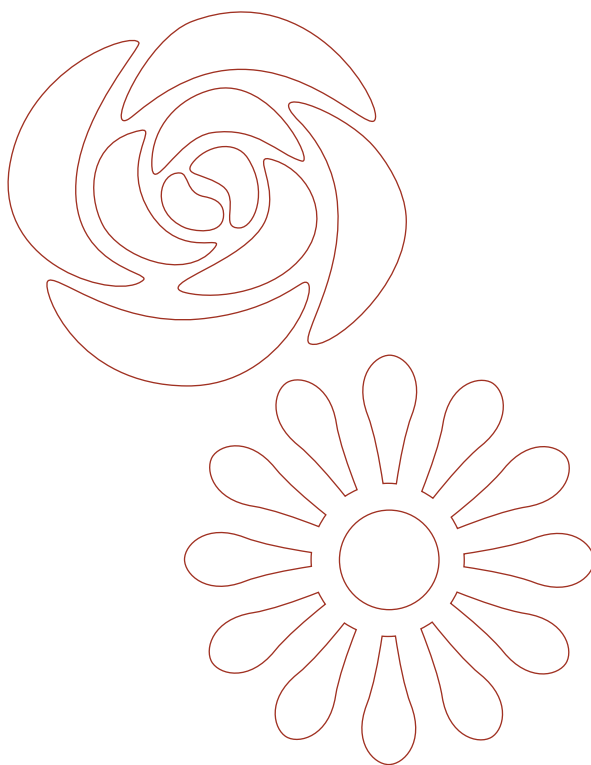
El valor pedagògic de l'art a l'escola

Elisenda Soler i Mariona Vila

Fruit d'una conversa amb l'Elisenda Soler, directora de l'escola d'Arts Plàstiques de Torelló, han sorgit una sèrie de reflexions sobre el valor pedagògic de l'art a l'escola. El valor pedagògic de la Plàstica a l'escola va molt més enllà de les estones que es dediquen a realitzar treballs manuals com acolorir dibuixos, retallar plantilles o copiar figures. Aquests exercicis mecànics, que requereixen seguir uns passos marcats pel mestre utilitzant determinades tècniques, representen només una petita part de tot el que engloba la Plàstica. Entendre-la així, com una forma de decorar espais o omplir el temps, és reduir les possibilitats educatives d'aquesta àrea.

L'art, i l'educació plàstica en concret, és una eina capaç d'apropar-nos a nous coneixements, de desplegar els nostres sentits, d'enriquir la nostra capacitat de comunicar-nos i d'expressar-nos, i d'ampliar la nostra manera d'interpretar el món. Ens permet comunicar-nos perquè es tracta d'un llenguatge tan important com les llengües que es treballen a l'escola, una forma d'expressió que, com a tal, té una gramàtica visual formada pel seu propi alfabet (la línia, el punt, el color, la textura...). L'objectiu de la classe de plàstica hauria de ser articular aquests elements i construir frases que permetin als infants expressar-se i expressar també els seus sentiments. Una persona visualment educada és més hàbil, sensible i aprecia molts més matisos i detalls que els altres i això, tot i que requereix temps i esforç, és veritablement important avui en dia, que vivim en una societat molt gràfica i on la majoria d'inputs són visuals. És per això que formar gent creativa és formar persones amb capacitat per contribuir a la millora de la societat.

En definitiva, cal potenciar l'art a l'escola i entendre'l com a mitjà, ja que el més important és el procés creatiu i tots els valors que hi ha implícits, més que no pas el resultat final, que hauria de ser més aviat anecdòtic. Com va dir l'etòleg Jordi Sabater Pi: "Si dibuixes, observes; si observes, coneixes; si coneixes, estimes i quan estimes acabes protegint allò que estimes".



Mmm! De 3 a 4 anys



Tot pensant...

Una activitat creada per als nens de P3 amb l'objectiu de treballar les emocions, l'empatia i el pensament crític, que va començar el curs 2016-2017 i al qual aquest curs hi hem donat continuïtat.

Núria Fajula, Anna Marsó i Gemma Vaqué.
Mestres d'infantil

Molt sovint demanem als nens que pensin. Però tenen estratègies suficients per fer-ho? Saben com posar-s'hi? Algú els ha donat un cop de mà o quatre pautes? Pensar, però amb quina finalitat?

És per aquestes raons i d'altres que des de P3 vam començar el curs passat una sèrie d'activitats amb el títol: Tot pensant...

Els mestres vam intentar donar valor a la paraula 'pensar' a través de tres activitats que es van anar repetint setmanalment. La visualització de curtmetratges -com La marina i el roure o Piper, de Disney Pixar-, l'escolta de contes -com El peix irisat, o L'ovella que venia a sopar- i l'observació d'imatges -com el quadre El crit d'Edward Munch- ens van servir de fil conductor de la dinàmica.

A través d'aquestes activitats treballem les emocions, el saber-se posar al lloc de l'altre, el respecte per les opinions dels altres encara que no siguin

com les nostres, la diversitat de criteris, la capacitat per resoldre problemes, la creativitat i l'originalitat.

Fent diferents jocs de rol, amb preguntes, amb hipòtesis o amb suposicions, hem intentat trobar entre tots les estratègies i els recursos per poder pensar de manera més conscient; i també buscar un perquè, una entesa o una solució.

Les activitats també es van aprofitar per treballar uns hàbits que sovint costen en aquestes primeres edats, malgrat que es repeteixen molt sovint, i es recorden abans de començar cada proposta. Alguns d'aquests són: el silenci quan cal escoltar, aixecar la mà per demanar el torn de paraula, parlar sense cridar, pensar abans de parlar, escoltar als altres, fer-se preguntes...

Si vam posar el nostre granet de sorra en aquests petits grans pensadors estarem molt satisfets; el que sabem segur és que hem passat estones molt divertides i que les activitats han resultat engrescadores i motivadores per als infants.



Els sentits, les textures i els materials

Projecte "Els artistes, mestres de coneixement": Antoni Tàpies

Cristina Gallifa

Mestra d'educació primària

"Els artistes, mestres de coneixement" és un projecte de caràcter transversal adreçat als alumnes d'educació infantil i primària que utilitza l'art com a mitjà d'aprenentatge de les competències bàsiques. L'objectiu fonamental és desvetllar la curiositat per la vida, l'obra i l'època de diferents artistes i estimular així la creativitat i l'expressió plàstica i musical.

Els nens gaudeixen, investiguen, exploren, juguen, viuen i conviuen en el seu entorn. Un entorn ric en experiències i oportunitats que els permet aprendre sense adonar-se'n. Un entorn ple de colors, de textures, de sensacions, d'objectes i de vivències. Un entorn que forma part d'ells. És per això que a l'escola ho potenciem: facilitem eines, habilitats i capacitats per investigar, tocar, mirar i explorar -amb les mans, amb els dits, amb els peus- relacionant com d'importants són les textures, el pes, els colors i les olors dels objectes i els materials que l'envolten.





Antoni Tàpies era un autèntic artista, pensava, explorava, descobria, investigava amb diversos materials del seu entorn. Per ell tot s'aprofitava i tot podia tenir una segona utilitat, sempre deia que li agradava veure l'interior de les coses, dels objectes, les seves formes i sobretot les textures.

Sempre intentava descobrir un nou art, una nova i extravagant concepció que nosaltres també aprofitem i facilitem, perquè els alumnes de primer de primària s'obrin en un camp d'exploració i d'aprenentatge amb un fil conductor desenvolupat mitjançant l'art, l'estil i les tècniques d'aquest artista que ens apropa a l'entorn i a les seves obres.

Què fem? Com ho fem?

En primer lloc, partim d'una sortida a la Fundació Antoni Tàpies, on descobrim l'autor i observem els materials que utilitzava l'artista per crear les seves obres. Seguidament continuem amb un treball d'identitat personal a través de la plàstica i la varietat de material i comencem a treballar qui era l'artista.

A partir d'aquí, comencem a fer diverses sessions individuals i col·lectives per observar i interpretar la seva obra donant peu a compondre, imitar, representar o imaginar, sense perdre de vista el treball de traç i la tria d'elements concrets per expressar.

Per acabar, i com a cloenda, realitzem una sortida en un sender natural preparat per manipular i caminar descalç sobre grans varietats de materials: gespa, fulles, aigua, fang, suro, palla o troncs entre d'altres. D'aquesta forma els nens es posen en contacte amb l'entorn tot despertant els seus sentits i seguint la línia de Tàpies.

En aquest camí considerem que és molt important destacar que totes aquestes activitats -a més de reforçar l'educació en valors i el compromís amb una cultura de la pau-, són avaluades tenint en compte les diverses competències bàsiques: capacitat d'escoltar, parlar i dialogar per aprendre, expressar emocions i arguments, mostrar respecte i valoració crítica en el treball cooperatiu i individual, ser capaços d'expressar de manera senzilla i compartir amb els companys el que ens desvetlla una experiència artística, participar de manera activa en les activitats que es proposen.

Primer premi TIC per al projecte “Vicloc. 100 anys d'història”

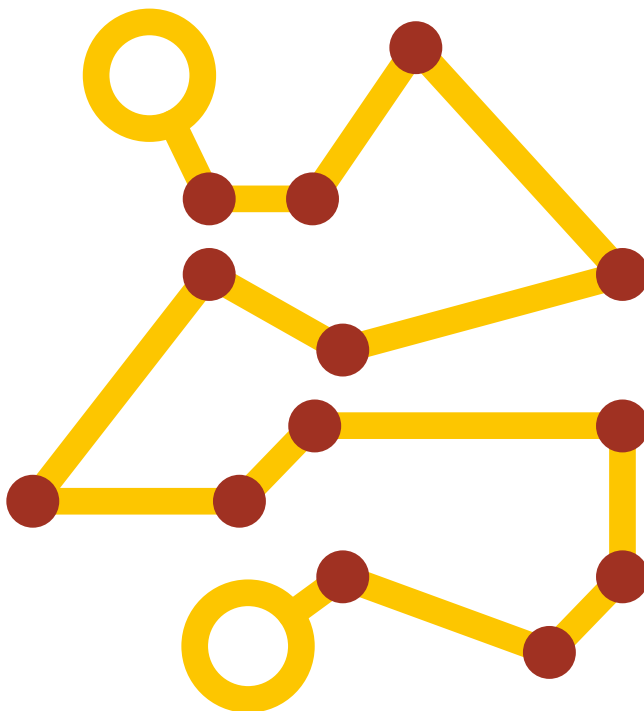
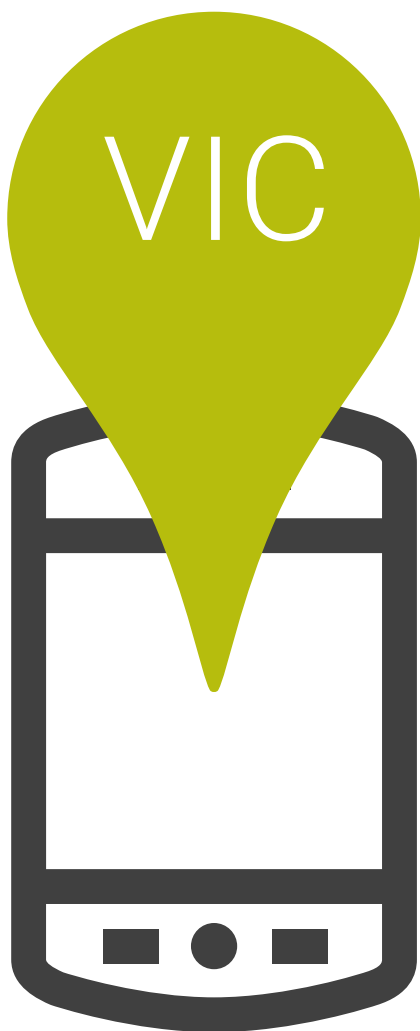
Montse Serrat

Mestra d'educació primària

La Fundació de l'Escola Cristiana de Catalunya (FEEC) va atorgar el curs 2016-2017 el Primer Premi TIC al projecte “Vicloc. 100 anys d'història” d'elpetitmiquel pel seu ús innovador i educatiu de les tecnologies de la informació i la comunicació.

“Vicloc. 100 anys d'història” és un projecte interdisciplinari que parteix d'un enfocament global i per competències. Es realitza al curs de tercer d'educació primària i té com a finalitat principal apropar els infants al patrimoni històric i cultural de la ciutat de Vic a través de la geolocalització.

Més concretament, la primera fase del projecte s'inicia amb l'app EDULOC. Es crea una ruta amb els punts d'interès imprescindibles per endinsar-se i conèixer de primera mà el llegat social, històric i cultural de la nostra ciutat. A partir d'aquí s'introdueix un procés de recerca i manipulació d'informació que portarà els nens i nenes a elaborar un fulletó turístic amb les idees clau i els símbols més emblemàtics. Aleshores estaran preparats per convertir-se en guies dels més petits del col·legi, dels nens i nenes de P5, que al seu nivell, estan estudiant també la ciutat de Vic. S'estableix doncs,



Oh! Educació primària. D'11 a 12 anys

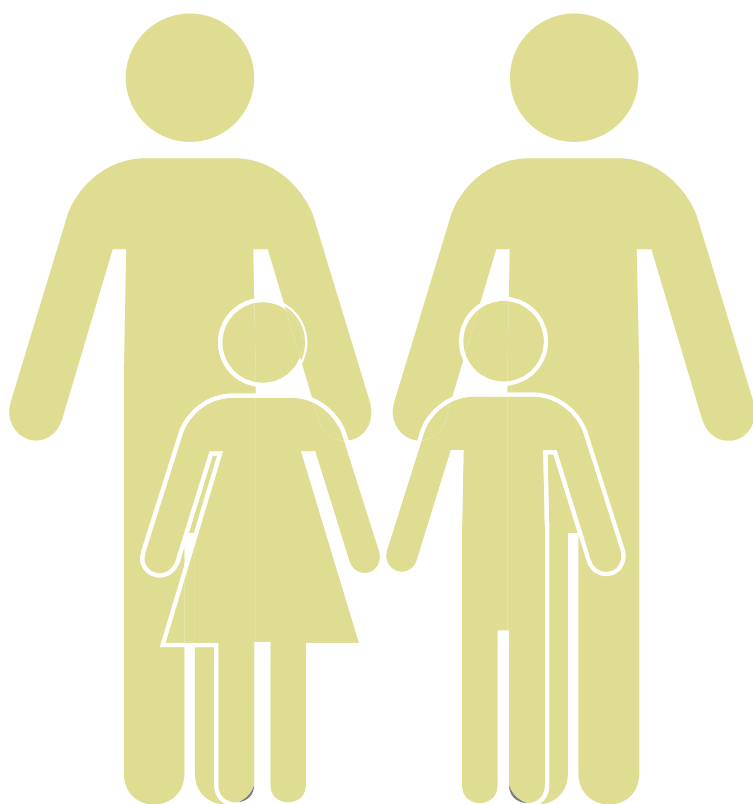
una col·laboració entre l'etapa de primària i la d'infantil de l'escola que permet posar en pràctica les seves habilitats socials i comunicatives, així com guanyar autonomia, autoestima i confiança en un mateix, assumint les responsabilitats pertinents en el cas dels grans.

Després s'entra en la segona fase del projecte. Aquesta es focalitza en l'estudi del comerç ja que des de sempre ha estat, i és encara, un sector molt arrelat i distintiu de la ciutat. Cada grup de treball va a entrevistar al responsable d'una botiga de Vic que tingui més de 100 anys d'història, que sigui centenària, amb la idea de conèixer la seva evolució i influència en el creixement econòmic i social del municipi. Per anar a cada un d'aquests establiments es compta amb la cooperació de les famílies que acompanyen els nens i nenes durant tota aquesta experiència. Finalment, a l'aula, i com a activitat de consolidació, cada equip de treball crea una presentació digital en format Keynote, on s'hi recullen els trets més característics del seu estudi centenari. Un dels objectius de la proposta és la de tenir un arxiu

històric de la ciutat a través dels comerços, encara avui difícil de trobar.

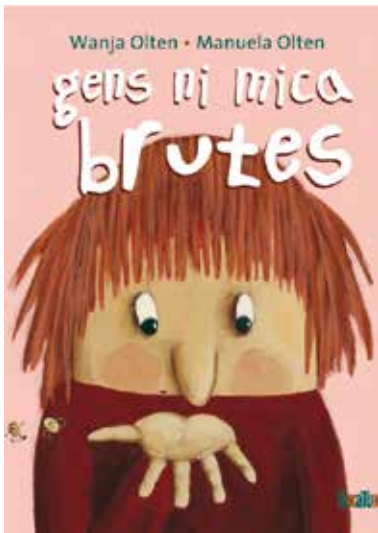
"Vicloc. 100 anys d'història" és una proposta educativa innovadora que garanteix un Pla de Treball Personalitzat perquè adapta l'aprenentatge al ritme, als processos i als interessos dels nens i nenes. A més, es basa en un treball cooperatiu que comporta assumir responsabilitats i compromisos amb la idea d'assegurar un aprenentatge útil i enriquidor, i alhora un augment de la motivació.

<http://vilardellh.wixsite.com/vicloc>



Un llibre, una pel·lícula i dues aplicacions sumen quatre propostes

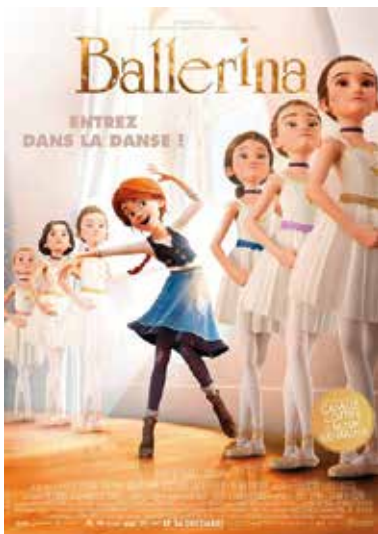
Un llibre



Títol: Gens ni mica brutes
Autora: Waja Olten i Manuela Olten
Editorial: Takatuka
Edició: Barcelona
Any: 2011

Una visió divertida sobre les discrepàncies entre adults i nens sobre la necessitat de rentar-se les mans.

Una pel·lícula



Títol: Ballerina
Gènere: animació en 3D
Direcció: Éric Summer i Éric Warin.
Guió: Éric Summer, Carol Noble, Laurent Zeitoun
Música: Bruno Coulais
Fotografia: Animation, Jericca Cleland
Productora: coproducció França-Canadà; Caramel Film/Quad Productions/Main Journey/Gaumont/M6 Films/Canal+/ Téléfilm Canada/M6/W9/Ciné+/6ter
Any: 2016
Durada: 89 minuts.

La història d'aquesta pel·lícula franco-canadenca parla de l'esforç d'una nena òrfena per aconseguir el que més desitja: ser ballarina.

Una aplicació



App: DIC DIC

Idea i disseny del joc: Estudi Kalimba

Desenvolupador: Perception Technologies

Il·lustracions: Litos

És una aplicació infantil perquè els nens practiquin l'escriptura i la correspondència so-grafia. És una aplicació 100% segura, sense publicitat ni vendes integrades, de funcionament senzill i intuïtiu. Els nens i nenes poden jugar-hi amb completa autonomia i seguretat.

Una aplicació



App: EntusiasMAT

Desenvolupador: tekman Books S.L.

Categoria: Jocs

Pensada per a nens de fins a 5 anys

Gratuïta

Aplicació de matemàtiques dirigida a nens de les etapes d'infantil i primària. Disposa de varis jocs i diferents nivells perquè es diverteixin mentre aprenen i practiquen els conceptes treballats a classe.

Per estar al dia d'el petit miquel



el petit miquel.cat